

naturligvis sødt at være i Besiddelse af en saadan Magt, og jeg kan derfor godt forstaa, at et Forslag, der gaar ud paa at indskrænke Ministerens Magt saaledes, at han ved denne Forhandling skal naa til en Overenskomst, vil den højtærede Minister fraraade. Det er forøvrigt underligt, at Ministeren, saa vel som hans Meningsfæller, der ellers ville give sig Udseende af stærkt at hævde Kommunernes Selvstyre, i et saa vigtigt Spørgsmaal som dette ønske at vedtage Bestemmelser, hvorefter det kommunale Selvstyre paa dette Punkt bliver til Nul. Ved mit Forslag vil den bestaaende Ordning være opretholdt, og det havde været naturligere.

Saa siger Ministeren, at den Afgift, der skal erlægges for Udførelse af Kontrollen, maa ikke i sig indeholde noget, der hedder Accise. Han har flere Gange gjort gældende, at Afgiften maa ikke være mere end et Vederlag for det Arbejde, der ydes, for de Udgifter, Kommunerne have i den Retning. Men jeg forstaa da ikke, hvorledes den højtærede Minister har kunnet gaa med til den Bestemmelse vedrørende Odense, hvor det vedblivende skal være tilladt for det halve eller over det halve Fyns Vedkommende at opkræve en Afgift, der for Kontrollen med en Gris er 4 Gange saa høj som her i København. Der maa dog ovre paa Fyn være meget af Accise i de 2 Kr., som det koster at faa en Gris kontrolleret. Hvor kan Ministeren gaa med dertil? Det fatter jeg ikke. Men den højtærede Minister sagde ogsaa, at det er noget abnormt derovre. Vi skulle dog ikke inddrage os paa Abnormiteter. Jeg synes, at Lovgivningsmagten her maa stille sine Forslag ud fra forstandige Synspunkter og ikke ud fra Abnormiteter. Men Sagen er ogsaa simpelthen den, at i Odense er det saa ulykkeligt, at det er Hartkornets Penge, der ere komne i Klemme, det er Hartkornets Interesser, som det drejer sig om, og naar der er Tale om Hartkornsinteresser, gør det ikke noget, at Afgiften er 4 Gange saa høj som i København. Nej, Gud bevares, Hartkornet maa intet som helst Tab have. Men hvor Talen er om andre Byers Interesser, er Ministeren en Mand, der staar Vagt over, at der ikke maa erlægges mere end lige nøjagtig, hvad det kan koste at udøve Kontrollen. En saadan Inkonsekvens har man vistnok endnu aldrig set i vor Lovgivning som den, den højtærede Minister og de ærede Medlemmer, der slutte sig til ham i denne Sag, her gøre sig skyldige i.

Saa sagde den højtærede Minister, at i disse Forhandlinger med Kommunerne maa man have Tillid til den nuværende Justitsminister og ogsaa til de fremtidige. Hvad de fremtidige angaar, vil jeg forvare mig, man kan jo ikke vide, om man kan have Tillid til dem. Hvad den nuværende angaar, kan man naturligvis have Tillid til ham. Han, der staar som Tiendelovens Fader, er naturligvis nok en Mand, der ved denne Lejlighed skal passe paa at varetage Byernes Interesser!

Til Slutning vil jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Jørgensen). Det ærede Medlem siger, at jeg har ladet min Harme gaa ud over ham ved denne Lejlighed. Nej, det har jeg saamænd ikke. Jeg skal gerne erkende, at det ærede Medlem er i denne Sag saa uskyldig som det Barn, der er født i denne Nat. Han har stillet nogle Forslag, som vare ganske tankeløse og umulige. Nej, jeg tror ikke, at man kan bebrejde det ærede Medlem noget, han er saa uskyldig og uforstaaende i denne Sag, at der ingen Grund er til at gaa strengt i Rette med ham.

Justitsministeren (Alberti): Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) talte om, at Ændringsforslag under Nr. 3 vil gøre et Indgreb i Kommunernes Selvstyre, maa det ærede Medlem dog erindre, at det her ikke blot drejer sig om Kommunernes Opretholdelse af de sanitære Forhold, men ogsaa om Kommunernes Forhold til og Optræden lige overfor Folk andetsteds fra, som ikke ere Kommunernes Love og Vedtægter undergivne, men komme til Kommunerne for at handle med deres Varer, og hvor der altsaa paa den ene eller anden Maade maa være Spørgsmaal om, hvorvidt der lægges dem Hindringer i Vejen. Hertil kommer, at Landboerne fra gammel Tid, fra Bestemmelser, der ere truffene i 1845 og 1857, have Ret til uhindret at komme til Købstæderne med deres Varer, en Ret, der for øvrigt i lige saa fuldt Maal er til Købstadboernes som til Landboernes Fordel.

Det andet Spørgsmaal er det om Odense, hvorom det ærede Medlem sagde, at han her ikke kunde forstaa min Stilling. Jeg kan i saa Henseende anmode det ærede Medlem om at henvende sig til sin Partifælle, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), som ved 2den Behandling netop om dette Forslag om Odenses Særstilling udtalte sin Glæde